

Ve třetí kapitole se svatý Pavel brání proti podivným hlasatelům evangelia, kteří víru spojují s povinností obřizky. Pavel sám se všeho zřekl a považuje to za bezcenný brak pro evangelium, běží k cíli, kterým je Kristus.

Bratři, jedněte všichni tak, jak jednám já, a dívejte se na ty, kdo žijí podle mého příkladu. Často jsem vás na to upozorňoval, a teď to říkám se slzami v očích, že se jich mnoho chová jako nepřátelé Kristova kříže. Jejich konec je záhuba, jejich bůh je břicho a vychloubají se tím, zač by se měli stydět, mají zájem jenom o věci pozemské. My však máme svou vlast v nebi, odkud také s touhou očekáváme spasitele Pána Ježíše Krista. On přemění naše ubohé tělo, aby nabylo stejné podoby jako jeho tělo oslavené. Způsobí to jeho moc, kterou si může podřídit všecko. Proto, moji bratři milovani a vytoužení, moje radosti a koruno, tak stůjte v Pánu pevně, milovani! (Flp 3,17 – 4,1)

Evangelium

Evangelium klade jeden ze zlomů celého příběhu do okamžiku, kdy Ježíš začne mluvit o své smrti (Lk 9,22). Po první předpovědi smrti se odehrává náš text. Je v něm mnoho symbolů: Ježíš jako druhý Mojžíš, Bůh se zjevuje v oblaku, jak to známe ze SZ, Mojžíš je reprezentant Zákona (Tóry), Eliáš největší z proroků... Doslova rozmlouvají o Ježíšově „exodu“ a jeho „naplnění“, tedy o smrti a vzkříšení! Otcův hlas opakuje vyvolení, které zaznělo při křtu.

Ježíš vzal s sebou Petra, Jana a Jakuba a vystoupil s nimi na horu pomodlit se. Když se modlil, výraz tváře se mu změnil a jeho šat oslnivě zbělel. A hle, rozmlouvali s ním dva muži – byli to Mojžíš a Eliáš. Zjevíli se ve slávě a mluvili o jeho smrti, kterou měl podstoupit v Jeruzalémě. Petra a jeho druhy však přemohl spánek. Když se probrali, spatřili jeho slávu a ty dva muže stát u něho. Jak se potom od něho vzdalovali, řekl Petr Ježíšovi: „Mistře, je dobře, že jsme tady! Postavíme tři stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi.“ Nevěděl, co mluví. Zatímco to říkal, objevil se oblak a zahalil je. Když se octli v oblaku, padla na ně bázeň. Z oblaku se ozval hlas: „To je můj vyvolený Syn, toho poslouvejte!“ Když se ten hlas ozval, byl už Ježíš sám. Zachovali o tom mlčení a nikomu v oněch dnech nepověděli nic o tom, co viděli. (Lk 9,28b-36)

K zamyšlení

V době socialismu běžel v televizi pořad, v němž usedala na křeslo ve studiu významná osobnost, často nějaký prominent režimu. Tito lidé pravidelně dostali otázku, jaké je jejich životní krédo. Zaznívaly někdy moudré postoje, ale mnohdy trapná a směšná slova. Co bychom odpověděli my? Na čem stavíme svůj život? Můžeme se svatým Pavlem vyznat: „Pro něho jsem se všeho zřekl a pokládám to za odpad, abych získal Krista“ (Flp 3,8-9)? V evangeliu potkáváme

učedníky, kteří zatím nedospěli k tomu, aby plně Ježíši důvěřovali. Ještě musí projít kus cesty, než naplno uvěří, že tento Ježíš je pánem nad smrtí a že pro něj má smysl zřeknout se všeho ostatního.

(Pramen: vira.cz)

Konkrétní kroky v postní době, aneb staletými osvědčené prostředky na cestě obrácení:

Modlitba

Modlitbou se sblížíme s Bohem. Je příležitostí přezkoumat a probrat s Pánem vše důležité z našeho života. Modlitba je ale též projevem naší lásky k bližním, modlíme-li se za druhé, za známé i neznámé, za lidi, kterým tato služba může prospět. Několik tipů:

* Učiň si z modlitby zvyk: modli se ráno, večer, před jídlem.

* Modlete se společně v rodině, pro začátek alespoň při zvláštních příležitostech.

* Čti Bibli: nejprve možná jen spontánně, později pravidelně.

* Vyprávěj o Bohu dětem.

* Účastni se liturgického života své farnosti: křížové cesty, bohoslužby smíření...

* Snaž se o dobré myšlenky, jsou předpokladem každého rozvoje.

Modlitbou už je vědomý život v Boží přítomnosti.

MYŠLENKY PRO ŽIVOT

- Bible je šedesát šest a více knih na šedesát šest a více let.
- Některé naše vztahy Bůh nemůže vzkřísit, protože nemáme odvahu je pochovat.
- V podstatném jednota, v pochybnostech svoboda, ve všem láska.

Týdeník

římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2,
410 02 Lovosice
webové stránky:
farnostlovosice.cz

2. neděle postní

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY:

LOVOSICE Ne – v 9.00
Út – v 16.30 19. 3. v kostele
St – v 16.30 v kapli na faře
Čt – v 7.30 v kapli na faře
Pá – v 16.30 **Pobožnost křížové cesty a mše sv.**
DD MILEŠOV Pá – v 9.15

Modlitební skupina - Út v 15.30

Modlitba chval v DDKT
v Litoměřicích – Út 19.3. od 20.00

INTENCE MŠÍ SV.

Ne 17.3. 2019 v 9.00 za Boží požehnání pro ty, kdo se starají o náš kostel

Sulejovice v 11.00 za † manžela Milana Svojshe
Ne 24.3. 2019 v 9.00

Velemín v 11.00 za † bratra a Boží požehnání
pro jeho žijící rodinu

„YOUCAT“

(Katechismus Katolické Církve v otázkách a odpovědích)

311. Co jsou to plody Ducha svatého?

Plody Ducha svatého jsou „lásky, radost, pokoj, shovívavost, vlídnost, dobrota, věrnost, tichost, zdrženlivost“.

Podle PLODŮ DUCHA SVATÉHO může svět pozorovat, co se stane s člověkem, který se bezvýhradně odevzdává Bohu, dá se jím vést a formovat. Plody Ducha svatého ukazují, že Bůh hraje v životě křesťana skutečně důležitou roli.

NĚKTERÉ PAMÁTKY V TÝDNU

23. března – připomínka blah. Metoděje Dominika Trčky MUČEDNÍK KOMUNISTICKÉHO REŽIMU V ČSSR

Narodil se 6.7.1886 ve Frýdlantě nad Ostravicí. Byl nejmladším ze sedmi dětí Františky roz. Šterbové a Tomáše Trčky. Gymnázium absolvoval v Místku a v Července u redemptoristů. Tam se rozhodl vstoupit do Kongregace Nejsvětějšího Vykupitele. Po noviciátu 25.8.1904 složil řeholní sliby. V roce 1906 se stal členem studentské Jednoty za obrácení a sjednocení Slovanů v Katolické církvi. Po teologických studiích v roce 1910 se v Praze stal knězem. První léta věnoval pastorační práci a lidovým misiím. Působil v Praze a na Svaté Hoře, kde jsou v kronikách informace o jeho tamním působení mezi utečenci z Chorvatska a Slovinska, kterým se mimořádně věnoval.

Po dvou letech si zamiloval východní obřad a přijal jméno Metod na zvaní, že chce pokračovat v díle tohoto slovanského apoštola. To se stalo asi r.1919, v době, kdy superior Pražské provincie redemptoristů ho pověřil pastorační prací mezi věřícími řeckokatolíky v ukrajinském Lvově. O tom, že ho to lákalo pracovat mezi křesťany byzantského ritu, se zmínil již dříve. Se spolubratry konal misie mezi řecko-katolíky Prešovské, Křiževské a Mukačevské eparchie (biskupství řeckovýchodní církve). Po kratší dobu byl představeným budovaného kláštera v Michalovcích.

Dalším místem jeho povolání byl Stropkov na východním Slovensku. Se spolubratry tam založil první komunitu redemptoristů latinsko-byzantského ritu. Od roku 1924 byl jejím představeným a začal rozvíjet misionářskou činnost v eparchiích Křiževac, dále Prešov a Užhorod, kde byl od r. 1935 i vizitátorem sester basiliánek. Vedle hlásání Božího slova zakládal spolky Matky ustavičné pomoci a doporučoval modlitby svatého růžence.

Od června 1936 do dubna 1942 byl znovu představeným michalovského kláštera. Pod jeho vedením se duchovní činnost komunity redemptoristů rozšířila na celý Zemplín. Přes veškeré aktivity neztratil svůj vřelý vztah k nejpouštěnějším. Zamýšlel založit i asociaci žen, které by se po duchovní stránce věnovaly nejpouštěnějším. Za druhé světové války podstoupili redemptoristé mnohá utrpení, protože Slovenské státní orgány je obviňovaly z fanatismu a podezíraly z nepřátelské propagandy. Vztahy s nimi se vylepšovaly po ukončení války.

Komunita redemptoristů byzantského obřadu byla od prosince 1945 kanonicky jmenovaná za víceprovincii Michalovce a v březnu se P. Metoděj stal jejím představeným.

Redemptoristé se za jeho vedení vrátili do Stropkova, kde postavili chrám Sv. Cyrila a Metoděje. Založili také dům v Sabinově, věnovali se početným misiím a vydávali mnohé publikace.

Vše se ale s příchodem komunistického režimu změnilo. Roku 1949 byla Michalovská provincie zrušená a během noci z 13.4.1950 byli všichni řeholníci převezeni do shromažďovacích táborů. P. Metoděj navštívil Sabinov a pak byl internován do Podolínce. Odtud byl na vyšetřování vícekrát vzat do pověstného "Mlýna Leopoldova". Výpovědi spoluvězňů svědčí o tom, že vše snášel statečně a vyrovnaně, byl ochotný na sebe brát každou vinu a zodpovědnost, aby zabránil pronásledování spolubratrů.

Během procesu byl 12.4.1952 obviněn ze spolupráce s biskupem Gojdičem, z rozšiřování pastoračních listů a ze zaslání informací do Říma. Bylo to posuzováno jako špionáž a jako hrubý přestupek proti státu. Dále byly vykonstruovány historky pokusu o útěk do zahraničí. Pro tyto "zločiny" byl P. Metoděj odsouzen na 12 let vězení. Vězněn byl v Ilavě, Mírově a Leopoldově. Utrpení přijímal s důvěrou v Boha, který s křížem dává i sílu k jeho nesení. I přes chorobu, věk a tvrdé podmínky ve vazbě si zachoval pevného ducha. Stále se modlil a sebemenší možnost využil k sloužení liturgie.

V Leopoldovské věznicí, považované za jednu z nejtvrdějších, byl od r. 1958. O vánocích si potichu zazpíval koledu a dozorce to zaslechl. Ihned byl za to přeložen do korekce, kde následkem drsného prostředí onemocněl zápallem plic. Potřebná léčba byla zamítnuta a mezi jeho poslední slova k bližním patřilo, že se na nikoho nehněvá a všem odpoustí.

Pohřben byl na vězeňském hřbitově v Leopoldově. O 10 let později byly jeho ostatky převezeny do Michalovců. Soudně byl rehabilitován v r.1990. Blahořečen byl 4.11. 2001.

17. března – připomínka sv. Patrika, biskupa

18. března – připomínka sv. Cyrila Jeruzalemského, biskupa a učitele církve

19. března – slavnost sv. Josefa, snoubence Panny Marie

23. března – připomínka sv. Turibiuse z Mongroveja

24. března – 3. neděle postní

Gaudete et exultate

Apoštolská exhortace

O povolání ke svatosti v současném světě

„Blahoslavení plačící, neboť o ni budou potěšeni.“

75. Svět nám nabízí opak: zábavu, potěšení, rozptýlení, povyražení, a říká nám, že to je to, co činí život dobrým. Světák ignoruje a dívá se jinam, když se vyskytnou problémy nemoci či bolesti v rodině či jeho okolí. Svět nechce plakat. Raději bolestné situace ignoruje, zastírá a skrývá. Vynakládá se mnoho energie na útěk před

situacemi, ve kterých se vyskytuje utrpení, a to v domněni, že lze utulit realitu, ve které nikdy, nikdy nemůže chybět kříž.

76. Člověk, který vidí, jak se věci skutečně mají, se nechá proniknout bolestí a pláče ve svém srdci, je schopen dosáhnout hloubky života a být opravdu šťastný (Od patristických dob si církev cení daru slz. V Římském misálu sv. Pia V. je modlitba Ad petendam compunctionem cordis – Za obdržení daru slz, a stojí za zmínku: „Bože všemohoucí a nejtíší, který jsi učinil, aby ze skály vytryskla živá voda pro žíznící lid, učni, aby z tvrdosti našeho srdce vytryskly slzy lítosti a mohli jsme tak oplakávat svoje hříchy a dosáhnout odpuštění pro tvé milosrdenství“ – Missale Romanum, 1962, str. 110). Takový člověk je potěšen Ježíšovou útěchou a nikoli tou, kterou skýtá svět. Tak je možné mít odvahu ke sdílení utrpení s druhými a neutíkat před bolestnými situacemi. Takto lze objevit, že život má smysl, když podporujeme druhé v jejich bolesti, chápeme úzkosti druhých a přinášíme jim úlevu. Takový člověk cítí, že druhý je tělem jeho těla, nemá strach přiblížit se k němu, aby se dotknul jeho rány, a má soucit až do té míry, že zakouší, jak mizí vzdálenosti. Takto lze přijmout pobídku svatého Pavla: „Plačte s plačícími“ (Řím 12,15). Umět plakat s druhými – to je svatost.

„Blahoslavení, kdo lační a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni.“

77. „Hlad a žízeň“ jsou velmi intenzivní zkušenosti, protože se týkají primárních potřeb a souvisejí s pudem sebezáchovy. Jsou lidé, kteří takto intenzivně touží po spravedlnosti a přejí si ji velice silně. Ježíš říká, že budou nasyceni, takže dříve či později spravedlnost přijde. A my můžeme spolupracovat, aby to bylo možné, i když ne vždycky vidíme výsledky tohoto nasazení.

78. Avšak spravedlnost, kterou navrhuje Ježíš, není ta, kterou hledá svět, nezřídka je pošpiněna nízkými zájmy a tak či onak je manipulována. Skutečnost nám ukazuje, jak snadno se lze ocitnout na šikmé ploše korupce a podílet se na každodenní politice onoho „dám, protože mi dávají“, ve které je všechno obchod. Kolik jen lidí trpí nespravedlnostmi a bezmocně přihlížejí, jak se druzí střídají při krájení společného koláče. Někteří se vzdávají zapasu o pravou spravedlnost a raději nastupují na vůz vítěze. To nemá nic společného s hladem a žízní po spravedlnosti, kterou chválí Ježíš.

79. Tato spravedlnost se začíná uskutečňovat v životě každého, jakmile jsou přijímána spravedlivá rozhodnutí, a vyjadřuje se usilím o spravedlnost pro chudé a slabé. Slovo „spravedlnost“ může být zajiště synonymem věrnosti Boží vůli v celém našem životě, ale pokud tomu přikládáme velmi všeobecný smysl, napomínáme, že se projevuje zejména ve spravedlnosti vůči bezbranným: „Hleďte spravedlnost, přispějte utlačенému, sirotku pomozte k právu, zastaňte se vdovy“ (Iz 1,17). Hledat spravedlnost hladem a žízní je svatost.

(pokračování příště)

